

Wie is David?

Wie is de zoon van Jesse?

door Daniel Gwertzman

Dan keer ik terug op mijn schreden. Ik zal het vervallen huis van David herbouwen, uit het puin zal ik het weer opbouwen. Ik zal dit huis doen herrijzen... (Handelingen 15:16)

De titel van dit artikel komt uit 1 Samuël 25:10. Het was het antwoord van de Karmeliet Nabal aan de boodschappers van David. Nabal uit het stadje Maon bezat een rijke kudde van drieduizend schapen en duizend geiten. Bij de naburige stad Karmel, ten zuidoosten van Hebron aan de rand van de woestijn van Judea, werden zijn schapen geschoren. Er wordt ons meegedeeld dat hij hard en gewetenloos was en dat hij een afstammeling van Kaleb was.

Is dit slechts een eenvoudig verhaal over een man die ongemanierd is en nooit van David heeft gehoord, of staat dit hier om ons meer te vertellen over de gezalfde van de Heer? Aan de andere kant schijnt het een onverbloemd verhaal.

David en zijn mannen hadden de kudden van Nabal beschermd, toen hij met zijn mannen in de woestijn van Judea verbleef. Ten tijde van het schaapscheren beledigde Nabal David en hij weigerde hem een geschenk van zijn opbrengst te geven. Abigaïl, de vrouw van Nabal, kalmeerde David en haalde hem over om geen wraak te nemen. Nabal wordt daarop door zijn vrouw ingelicht over het gulle geschenk aan voedsel dat zij aan David en zijn mannen heeft gegeven en dan krijgt hij een hartaanval en overlijdt tien dagen later. Hierna trouwt Abigaïl met David.

Rouw om overleden Samuël

Om te beginnen opent dit hoofdstuk in de Bijbel met het feit dat de profeet Samuël gestorven is en de Israëlieten bij elkaar kwamen om hem te betreuren. Samuël was zeer geliefd onder het volk, omdat hij gewoon was door het land te trekken om recht te spreken en vrede te stichten.

Hij maakte jaarlijks een rondreis langs Betel, Gilgal en Mispa en gaf daar zijn richtlijnen aan het volk. (1 Samuël 7:16)

Daarom kwam het volk van alle uithoeken van het land om hun rechter en profeet de laatste eer te bewijzen.

In deze rouwperiode na de dood van Samuël ging Nabal zijn schapen scheren.

Schaapscheerdersfeest en tegenspoed

Volgens de rabbijnse literatuur wordt schaapscheren in de Bijbel geassocieerd met tegenspoed. Dat was ook het geval in Genesis:

Laban was van huis gegaan om zijn schapen te scheren. Rachel nam de kans waar om de godenbeeldjes van haar vader te stelen. (Genesis 31:19)

De ongelukkige geschiedenis van de ontmoeting van Juda en Tamar vond ook plaats tijdens het schaapscheren (Genesis 38:13-26). En het was ook tijdens schaapscheren dat Absalom zijn broer Amnon doodde uit wraak voor de verkrachting van zijn zuster Tamar (II Samuël 13:23-36).

Waarom vinden de kwade gebeurtenissen juist in die tijd plaats? Het antwoord is dat het schaapscheren gepaard gaat met het schaapscheerdersfeest, dat gericht is op materieel succes. De geest van Satan wordt uitgedaagd om de feestgangers tot zonde te verleiden en hen naderhand aan te klagen. In die tijd kunnen eigen familieleden en verwanten als vijand optreden.

De zoon veracht zijn vader, de dochter verzet zich tegen haar moeder, de schoondochter tegen haar schoonmoeder, en huisgenoten blijken vijanden. (Micha 7:6)

Dezelfde gedachte komt voor in het Nieuwe Testament, in het evangelie van Mattheüs 10:36. Zelfs in een zeer uitgelezen groep kan een slecht mens ontstaan.

Jezus zei: 'Ikzelf heb jullie alle twaalf uitgekozen, en toch is een van jullie een duivel.' (Johannes 6:70)

Jaloezie

In het geval van Nabal is zijn uitspraak over David één van de zeven meest dodelijke zonden, namelijk jaloezie. David was een beroemd generaal, hij versloeg Goliath en trouwde met de dochter van de Koning. Maar voor Nabal was het belangrijkste dat David van de stam Juda was en een rechtmatige kandidaat om koning te worden.

In Juda's handen zal de scepter blijven, tussen zijn voeten de heersersstaf, totdat hij komt die er recht op heeft, die alle volken zullen dienen. (Genesis 49:10)

Heidense vrouwen

Juda's kleinzoon Hezron had drie zonen: Jerachmeël, Ram en Kelubai (een andere naam voor Kaleb). Nabal, een rechtstreekse afstammeling van Kaleb, beschouwde zichzelf als afkomstig uit een smetteloos geslacht. Maar Jerachmeël was volgens de Thora (I Kronieken 2:26) met een heidense vrouw getrouwd, en dus waren hij en zijn nakomelingen ongeschikt voor het koningschap. David was een nakomeling van Ram en was dus ongeschikt voor het koningschap omdat zijn overgrootmoeder Ruth een Moabitische was.

Hetzelfde geldt voor Ammonieten en Moabieten: nooit ofte nimmer zullen ze tot de dienst van de HEER worden toegelaten. (Deuteronomium 23:3)

Van alle mannen van de stam Juda beschouwde Nabal zich daarom als *de* man met de zuiverste afstamming en daarom zou hij het waard zijn om koning te worden.

Harde en gewetenloos

De naam Nabal betekent laag of laag-bij-de-gronds. De profeet Samuël beschrijft hem als "*hard en gewetenloos*" (I Samuël 25:3). Het is daarom geen verrassing dat hij feest vierde terwijl het land om de profeet Samuël treurde. Het verbaast ons ook niet dat hij onwetend was van het feit dat Deuteronomium 23:3 wijst op een Moabitische man en niet op een vrouw.

De houding van Nabal ten opzichte van David is niet verrassend voor de rabbijnen, die David beschouwen als de hoeksteen die door de bouwvakkers afgekeurd was.

De steen die de bouwers afkeurden is een hoeksteen geworden. (Psalm 118:22)

In het Nieuwe Testament vinden we dezelfde gedachte met betrekking tot Jezus (Mattheüs 21:42). Goed beschouwd wordt Jezus in het Nieuwe Testament vaak de "*Zoon van David*" of het "*nageslacht van David*" genoemd.

Zijn dit alle zonen die u hebt?

David is de jongste in zijn familie en zelfs zijn eigen vader Isaï denkt niet aan hem als de profeet Samuël bij hem komt om één van zijn zonen te zalven.

'Zijn dit alle zonen die u hebt?' vroeg hij. 'Nee,' antwoordde Isaï, 'de jongste is er niet bij, die hoedt de schapen en de geiten.' Toen zei Samuel tegen Isaï: 'Laat hem hier komen. We beginnen niet aan de maaltijd voordat

hij er is...' En de HEER zei: 'Hem moet je zalven. Hij is het.' (I Samuël 16:11,12)

Eeuwigdurend koningschap

Deze laatste zin luidt een nieuw tijdperk in de Joodse geschiedenis in, het begin van het koningschap van David, dat een eeuwigdurend koningschap zou worden. Hij werd ook op een andere manier gezalfd dan Saul, die ook door Samuël was gezalfd. Saul werd uit een kruik gezalfd, maar David uit een hoorn (I Samuël 10:1 en 16:13).

U geeft mij de kracht van een wilde stier, met pure olie ben ik overgoten. (Psalm 92:11)

Deze zalfolie werd in een hoorn bewaard en was lang houdbaar, als symbool van het koningschap van David, dat zou overgaan op zijn nakomelingen. Deze olie was samengesteld volgens voorschrift uit de tijd van Mozes en werd gebruikt om priesters, het vaatwerk in de tabernakel en de Davidische koningen voor hun dienst in te zegenen (Exodus 30:22-34).

De hoorn en het vaatwerk met olie waren opgeslagen in het binnenste heiligdom van de tabernakel en later van de tempel.

Saul en Jehu

Saul en Jehu de zoon van Josafat, de zoon van Nimsi werden beiden gezalfd uit een aarden kruik met balsamolie (II Koningen 9:1-3). Ze werden niet gezalfd met olie uit het heiligdom. Een aarden kruik kan gemakkelijk breken en als hij eenmaal stuk is, kan hij niet hersteld worden. Hiermee wordt gesymboliseerd dat hun koningschap niet op hun nakomelingen zou overgaan.

De olie symboliseert nederigheid, een trek die een rechtvaardige koning moet bezitten. Het is een uitdrukking van het gebed dat zijn leiderschap tot grote hoogte zal rijzen, zoals olie zich niet vermengt met andere vloeistoffen, maar daarop blijft drijven.

In David vond ik een dienaar, ik zalfde hem met heilige olie. (Psalm 89:21)

Een koning moest gezalfd worden door een profeet. De olie werd in de vorm van een kroon tussen zijn wenkbrauwen uitgesmeerd en de rest werd over zijn hoofd uitgoten. De hoeveelheid olie die gebruikt werd, was de hoeveelheid die de hoorn kon bevatten.

Saul anders dan David gekozen

Saul werd gekozen om het volk tevreden te stellen. In zijn geval zond de Heer geen profeet erop uit om een koning als Zijn dienaar te zalven, maar Hij zond de toekomstige koning naar de profeet. In het geval

van David koos de Heer hem uit om Zijn koninkrijk te vertegenwoordigen, zonder het volk te raadplegen. Daarom zond Hij de profeet naar de toekomstige koning.

De HEER vroeg aan Samuël: 'Hoe lang blijf je nog treuren om Saul, die ik als koning van Israël verworpen heb? Kom, vul je hoorn met olie en ga voor mij naar Isai in Betlehem, want een van zijn zonen heb ik als koning uitgekozen.' (I Samuël 16:1)

Nederige Koning

Een Joodse koning had de rol om als vertegenwoordiger van de Heer te handelen en het volk te leiden volgens Zijn wegen. Al de eer die een koning ontvangt, is op de Heer gericht. Daarom moest een koning zich voor de Heer van zijn Koninkrijk vernederen, als hij het koningschap wilde bestendigen. In het geval van David zien we dit als hij zijn overwinning over Goliath toeschrijft aan de Heer.

Dan zal iedereen hier beseffen dat de HEER geen zwaard of lans nodig heeft om te overwinnen, want hij is degene die de uitslag van de strijd bepaalt en hij zal jullie aan ons uitleveren. (I Samuël 17:47)

Zo verootmoedigde David zich voor de Ark des Verbonds, die hij naar Jeruzalem bracht. (II Samuël 6:13-23)

De laatste woorden van David, de zoon van Jesse, de gezalfde des Heren, en de geliefde psalmist van Israël, riepen de regeerder op om het Woord van God te eren.

De geest van de HEER sprak in mij, zijn woorden zijn op mijn tong. 3 De God van Israël heeft gesproken, de rots van Israël heeft over mij gezegd: "Wie rechtvaardig heerst over de mensen, heerst in diep ontzag voor God. (II Samuël 23:2-3)

De belangrijkste deugd van David, was zijn nederigheid. Een nederig persoon dreigt niet, en betwist de rechten van de medemens niet. Ook eist hij voor zichzelf niet meer dan hem in het leven toekomt. We zien dit al in Davids beschrijving van zichzelf na zijn overwinning op Goliath.

'Van wie ben jij een zoon, jongen?' vroeg Saul, en David antwoordde: 'Ik ben de zoon van uw dienaar Isai uit Betlehem.' (I Samuël 17:58)

Dit antwoord impliceert dat – omdat zijn vader Sauls dienaar was – hij ook Sauls dienaar was. Daarom moest de eer voor zijn overwinning op Goliath naar de koning gaan. Sauls erkenning van Davids unieke heldendom hield in dat hij David niet toestond om naar

huis te gaan om de schapen van zijn vader te hoeden, zoals hij gewend was. (I Samuël 17:15)

We hebben gehoord dat David aan het hoofd van zijn troepen veldtochten ondernam *en hij bracht ze alle tot een goed einde omdat de HEER hem bijstond* en dat Saul nog banger voor hem werd (I Samuël 18:14-15). Zelfs hoewel hij bij het volk geliefd was, weigerde hij de dochter van Saul te trouwen toen hem dit aangeboden werd, omdat hij zich onwaardig voelde voor deze grote eer.

David antwoordde: 'Wie ben ik en wat heeft mijn familie, de verwanten van mijn vader, in Israël te betekenen, dat ik een schoonzoon van de koning mag worden?' (I Samuël 18:18)

Nederigheid wordt in het jodendom erkend als een buitengewone persoonlijke deugd en het is een vereiste eigenschap van mensen die een leidende positie bekleeden. Het gaat om achtenswaardigheid van gedachten, woorden en daden. In rabbijnse literatuur wordt het aan God zelf toegeschreven, met de achterliggende gedachte dat de mens God in dit opzicht moet navolgen.

Abraham en Mozes

Zowel Abraham als Mozes handelde volgens dit principe.

Hierop zei Abraham: Nu ik eenmaal zo vrij ben geweest de Heer aan te spreken, hoewel ik niets dan stof ben... (Genesis 18:27)

Nu was Mozes een zeer bescheiden man – niemand op de hele wereld was zo bescheiden als hij. (Numeri 12:3)

Mozes wilde eigenlijk de taak om de kinderen Israels uit hun slavernij te bevrijden niet op zich nemen, omdat hij zijn capaciteiten om deze taak uit te voeren niet vertrouwde. Hij bracht God hiervan op de hoogte in een taal die lijkt op die van Davids antwoord aan koning Saul.

Mozes zei: 'Maar wie ben ik dat ik naar de farao zou gaan en de Israëlieten uit Egypte zou leiden?' (Exodus 3:11)

Misschien geeft koning Salomo in het boek Spreuken de beste samenvatting van dit principe.

Wie ontzag heeft voor de HEER wint aan wijsheid, bescheidenheid gaat aan eerbetoen vooraf. (Spreuken 15:33)

Olie symbool van nederigheid

Door het zalven van de koning is de olie het symbool van nederigheid, waarbij de mens een nieuwe persoonlijkheid werd, die letterlijk wedergeboren werd met een nieuwe geest, die hem kracht, zelfvertrouwen, vroomheid en een profetische geest gaf. In het Nieuwe Testament zien we iets vergelijkbaars in de woorden van Johannes de Doper over Jezus.

Hij verkondigde: 'Na mij komt iemand die meer vermag dan ik; ik ben zelfs niet goed genoeg om me voor hem te bukken en de riemen van zijn sandalen los te maken. 8 Ik heb jullie gedoopt met water, maar hij zal jullie dopen met de heilige Geest.' (Marcus 1:7-8)

Verder had de nederigheid ten doel om de ervaringen in de woestijn te herinneren, toen de Heer de kinderen Israëls op de proef stelde om te ontdekken wat er in hun hart leefde. (Deuteronomium 8:2) Dit is overgedragen op de christenen.

Wie zichzelf verhoogt zal worden vernederd, en wie zichzelf vernedert zal worden verhoogd. (Mattheüs 23:12)

Nederigheid wordt in het Nieuwe Testament dus gezien als een weg naar het Koninkrijk van God.

Onderwerp u dus nederig aan Gods hoge gezag, dan zal hij u op de bestemde tijd een eervolle plaats geven. (1 Petrus 5:6)

Recht op wraak

Als de gezalfde des Heren had David het recht om wraak te nemen op Nabal en zijn huishouding, omdat een ieder die schuldig is aan het beschamen van het koningschap en ieder die dit gesteund heeft, opstand tegen de troon heeft gepleegd. Ze verdienden daarom de doodstraf. Hier schijnt het feit dat David tot koning was gezalfd algemeen bekend te zijn geweest.

Abigaïl, de vrouw van Nabal, wordt in de Joodse traditie als profetes beschouwd. Ze ontmoette David en voorspelde dat de Heer David zou weerhouden om wraak te nemen en bloed te vergieten en dat zijn vijanden hetzelfde lot als Nabal zouden ondergaan. (1 Samuël 25:26). Ze vroeg hem om vergeving en voorspelde dat hij een altoosdurend koningschap zou vestigen.

Vergeef me alstublieft dat ik heb gefaald. Ik weet zeker dat de HEER uw huis zal laten voortbestaan, u trekt immers voor de HEER ten strijde. Er mag bij u dus uw leven lang geen spoor van kwaad te vinden zijn. (1 Samuël 25:28)

David dankte God, dat Hij haar op zijn weg had gebracht en dankte haar voor haar verstandig advies, waarmee ze de wraak van David had voorkomen. (1 Samuël 25:32-34).

Genade

Eén van de belangrijkste eigenschappen van een Joodse koning is genade. Het is het gevoel van medelijden gecombineerd met liefde, die tot vergeving en verdraagzaamheid leidt. Dit maakt de koning bereid tot liefdadigheid en goedheid. Dit is ook een belangrijke eigenschappen van God.

De HEER ging voor hem langs en riep uit: 'De HEER! De HEER! Een God die liefdevol is en genadig, geduldig, trouw en waarachtig...' (Exodus 34:6)

Het feit dat deze eigenschappen de mens tot inkeer brengen, wordt ook in het Nieuwe Testament gevonden.

Veracht u dan zijn onbegrensde goedheid, geduld en verdraagzaamheid, en weet u niet dat zijn goedheid u tot inkeer wil brengen? (Romeinen 2:4)

Zoals God genadig is, zo is het volk Israël volgens de rabbijnen als "genadige zonen van genadige vaders". Daarom is de Jood gehouden aan genadevol handelen ten opzichte van verdrukten, vreemdelingen, weduwen en wezen en elk levend wezen.

Ten overstaan van hem moet u dan feestvieren, samen met uw zonen en dochters, uw slaven, uw slavinnen, de Levieten die bij u in de stad wonen, en de vreemdelingen, de weduwen en de wezen. Doe dat op de plaats die de HEER, uw God, zal kiezen om er zijn naam te laten wonen. (Deuteronomium 16:11)

Dit is inderdaad waar de profeten toe opriepen.

Dit zegt de HEER van de hemelse machten: Spreek eerlijk recht, wees goed en zorgzaam voor elkaar; (Zacharia 7:9)

David heeft deze eigenschappen getoond, hij was genadig voor Saul die hem vervolgde en hem wilde doden.

Laat de HEER beslissen wie van ons beiden in zijn recht staat en laat de HEER mij op u wreken; ik zal mijn hand niet tegen u opheffen. (1 Samuël 24:13)

Wat David bedoelde, was dat hij zich niet op koning Saul wilde wreken, hoewel Saul hem probeerde te doden. Slechte mensen veroorzaken kwaad in de wereld en dat zal uiteindelijk tot hun vernietiging leiden. We vinden deze gedachte in het evangelie van Mattheüs aangaande de twee wegen in het leven, waarvan de ene

breed is en ten verdere leidt en de andere smal is en ten leven leidt.

Zo kunnen jullie hen dus aan hun vruchten herkennen. (Mattheüs 7:20)

Dag voor Rosh Hashanah

Het is van belang om in te zien in welke tijd van het jaar David zijn verzoek deed en waarom hij zich zo ergerde aan het antwoord. Volgens Rashi, de grote middeleeuwse Bijbelcommentator, deed David zijn verzoek op de dag vóór Rosh Hashana (het Joodse Nieuwjaar). David deed zijn verzoek aan Nabal als nauwe bloedverwant, zodat zijn mannen een feestmaal ter ere van de feestdag konden aanrichten. Alleen omdat het op Rosh Hashana verplicht is om te eten, deed David zijn verzoek.

Vraag het uw knechten maar, zij zullen het u bevestigen. Ik hoop dat u op uw beurt mijn knechten goed zult behandelen, ze komen immers op een feestdag bij u. Daarom verzoek ik u beleefd om mijn knechten en mij, David, te geven wat u missen kunt. (I Samuël 25:8)

Nabal toonde door zijn gedrag dat hij de weg van de Heer niet volgde. Hij werd gedreven door afgunst en het onbrak hem aan nederigheid en hij toonde geen barmhartigheid aan anderen.

De mens zonder God prijst wat hij najaagt, en als hij rijk is, vervloekt en veracht hij de HEER. Hij denkt in zijn waan: Niemand vraagt mij rekenschap. Er is geen God, maakt hij zich wijs. (Psalm 10:3-4)

Volgens de rabbijnse traditie wijst in de Bijbel de woordvolgorde "... is zijn naam" in plaats van "zijn naam is ..." op een boosaardig mens. Dus wordt als volgt naar Nabal verwezen: "Nabal,- dwaas is zijn naam en dwaasheid is met hem." (I Samuël 25:25 Naardense Bijbel)

Uiteindelijk zal de ziel van de zondaar niet gebonden zijn in de bundel der levenden bij de HERE (I Samuël 25:29).

Wie aan mij voorbijgaat, doet zichzelf veel kwaad, wie mij haat, bemint de dood. (Spreuken 8:36)

We vinden dezelfde gedachte in het evangelie van Johannes.

... en ieder die leeft en in mij gelooft zal nooit sterven. Geloof je dat? (Johannes 11:26)

David wenste de dood van Nabal niet, net zomin als hij de dood van Saul wenste. Hij wenste alleen berouw, want dat is Gods weg.

Zeg tegen hen: "Zo waar ik leef – spreekt God, de HEER –, de dood van een slecht mens geeft me geen vreugde, ik wil dat hij een andere weg inslaat en in leven blijft. Kom toch terug van de heilloze weg die jullie zijn ingeslagen, keer om, want waarom zouden jullie sterven, volk van Israël?" (Ezechiël 33:11)

We vinden dezelfde gedachte in het boek Handelingen.

Wend u af van uw huidige leven en keer terug tot God om vergeving te krijgen voor uw zonden. (Handelingen 3:19)

Het was Nabals gebrek aan liefdadigheid en zijn onbegrip voor de goedheid die David en zijn mannen hadden betoond door zijn herders en zijn schapen in de woestijn te beschermen, waardoor hij de dood vond.

Als je telkens goed met kwaad vergeldt, verdwijnt het kwaad nooit uit je huis. (Spreuken 17:13)

Nabal stierf na tien dagen

Toen Nabal het nieuws van zijn vrouw Abigaïl hoorde, hoe ze David overhaalde om hem niet te doden en wat ze allemaal aan David en zijn mannen had gegeven, viel hij in coma. Het duurde tien dagen vanaf de tijd dat de Heer hem sloeg, totdat hij stierf.

Tiende letter: Yod

Het getal tien is zowel in het jodendom als in het christendom uitermate belangrijk. De tiende letter in het Hebreeuwse alfabet is de letter Yod, de kleinste letter in het alfabet en het symbool van de schepping en het Rijk van de Hemel. Volgens de Maharal van Praag, een beroemd Joods mysticus uit de 16e eeuw, is de Yod verstoken van ruimte, tijd of materie. Dit betekent dat grootheid wordt verkregen door nederigheid. De vorm van de letter is symbolisch voor een biddend mens. Zijn ogen zijn nederig omlaag gericht terwijl hij voor de Koning der koningen staat, zijn hart omhoog gericht naar de hemel. Om het Woord van God te verwerven, moet men eerst een nederig karakter verwerven om open te staan voor de waarheid. De namen van God en van Israël beginnen allebei met de Yod. Het Joodse volk staat bekend onder vier namen, die allemaal met de Yod beginnen: Yacob, Yisrael, Yehuda en Yeshurun. Dit toont dat het de taak van dit volk is om de Naam van God in de wereld te heiligen.

De goddelijke tegenwoordigheid is aanwezig waar een minjan is, het vereiste aantal van tien aanwezige mannen. Zij zijn verzekerd van Gods belofte: "Op elke

plaats waar ik mijn naam wil laten noemen, zal ik naar jullie toe komen en je zegenen.” (Exodus 20:24)

Tien generaties

Het duurde tien generaties van Adam tot Noach om de morele ondergang van de samenleving te voltooien, die resulteerde in de vernietiging van iedereen behalve Noach en zijn gezin. Vanaf Noach duurde het tien generaties tot de verschijning van aartsvader Abraham.

Tien beproevingen van Abraham

Abraham werd beproefd in tien beproevingen, waaronder de beproeving waarin hem gevraagd werd zijn zoon Izaäk te offeren. Hij weerstond alle beproevingen. Dit bewees zijn volledige toewijding aan de Heer. De wereld is geschapen met tien uitspraken, want in Genesis 1 staat tien keer “*God zei*”. Het voortbestaan van de wereld hangt af van het naleven van de Tien Geboden.

Tien plagen in Egypte

Er waren tien plagen in Egypte en de Israëlieten beproefden God tien keer in de woestijn. Er zijn tien bekeringsdagen tussen het Joodse Nieuwjaar (Rosh Hashana) en de Grote Verzoendag, als het lot van de hele mensheid voor het volgende jaar wordt bepaald. Dit de tijd van berouw vanwege de zonden die men tegen God en de medemens heeft begaan. Volgens het commentaar van Rashi is dit de periode van tien dagen, die Nabal kreeg om zich te bekeren, maar hij weigerde.

Het kruis

In de Christelijke traditie slaat het Romeinse cijfer tien (X) op het kruis, want het is de eerste letter van de naam Christus (Χριστός) in het Grieks. De letter Jota (I), die aan het begin van Jezus' naam in het Grieks staat, heeft ook de waarde tien. Er waren ook zeven gaven van de Heilige Geest, die gecombineerd met de drie-eenheid geloof, hoop en liefde tien vormt, een personificatie van de tien kinderen van Job.

Een afstammeling van David, Jezus van Nazareth, verscheen voor de Romeinse procurator van Judea, Pontius Pilatus, om veroordeeld te worden en hem

werd gevraagd of hij de Koning der Joden was. De Romeinen, hun aangestelde vazallen in de regering en de Hogepriester, die afhankelijk waren van hun toestemming, waren allemaal onderdanen van Caesar en moesten de keizer geven wat de keizer toekomt. Ze beschouwden Jezus als een bedreiging voor hun autoriteit. Ze erkenden de woorden van de profeet Zacharia niet.

Toen zei hij: ‘Luister, dit zegt de HEER over Zerubbabel: Niet door eigen kracht of macht zal hij slagen – zegt de HEER van de hemelse machten – maar met de hulp van mijn geest. (Zacharia 4:6)

God is de bron van al onze overwinningen, zowel geestelijk en financieel als militair. Het Romeinse Rijk mocht dan de levens van zijn onderdanen beheersen, wegen bouwen, belasting heffen en vrede afdwingen, maar het handelde volgens de principes van Nabal. Het werd gekarakteriseerd door hebzucht, arrogantie, corruptie en zedeloosheid. Het was gebaseerd op leugens en heidendom. Het kon alleen voor brood en spelen zorgen voor zijn onderdanen, maar toonde geen genade aan hen die het gezag van het Rijk bedreigden. Het Koninkrijk waar Jezus over sprak, was niet van deze wereld, want de koninkrijken van de wereld leiden de mens bij God vandaan. Hij volgde de Joodse weg die ook Koning David ging, door het volk naar God en Zijn Woord te leiden. Dit was Gods plan.

In het begin was het Woord, het Woord was bij God en het Woord was God. (Johannes 1:1)

De rabbijnen beschouwen Rome als Edom en ze voorzien een dag waarop het licht van de Heer zal zegevieren over de geestelijke duisternis, wanneer alle mensen zullen geloven.

Dan zal ik het vervallen huis van David herbouwen, ik zal de muren herstellen en opbouwen wat is neergehaald, ik zal het in zijn vroegere luister herstellen. Dan zal Israël in bezit nemen wat er nog rest van Edom en van alle volken die mij eens toebehoorden – spreekt de HEER, die dit alles doen zal. (Amos 9:11-12)

*Aan Shlomo en zijn medewerkers,
Dank u voor de uitnodiging voor het Seminar van het Centrum voor Bijbelstudie en Onderzoek.
Shlomo, u hebt een prachtig, leerzaam en bovenal geestelijk programma, voor mensen uit verschillende landen en met verschillende achtergronden. Ik stond versteld. Het was betekenisvol en lonend, ik stond verbaasd en werd nederig. Velen waren zo toegewijd aan de Heer en ik mocht onder hen verkeren. De Bijbelse geschiedenis kwam tot leven en mijn liefde voor Jeruzalem kwam tot leven.*

*Uw medewerkers waren zo vriendelijk en hartelijk en deelden uw visie. De gidsen bij de excursies waren experts, vriendelijk en enthousiast.
Shlomo, het was fantastisch deel te hebben aan uw toewijding aan de Heer, uw passie voor de verspreiding van het Woord, de Bijbelse plaatsen te bezoeken, te luisteren naar uw levensverhaal en naar gastsprekers, muziek en zang. De samenkomsten in het centrum waren hartverwarmend.
Moge God u en uw medewerkers zegenen.
Don*